

Lisbeth Hvingtoft og Jørgen Alving

Et godt liv

200 sider

Trykværket Den her bog ser ud til at kunne være med til at legalisere mange psykiske sygdomme og skabe en forståelse for nødvendigheden af at få dem sendt i lyset. Og ikke mindst at legalisere de dønninger, mange pårørende lider under, år efter og samtidig med, at eventuelle behandlinger står på for den syge.

Fortsat i samfundet, og fortsat i mange, mange familier, er det sådan, at er man syg, og har man endda en usynlig sygdom, ja så er det ikke noget, vi taler om. Generationers og slægtsleds nedarvede fordomme om, hvordan en blankpoleret overflade skal se ud, og hvor perfekt en familie skal være, det er noget mange mennesker fortsat lider under. Og DEN del er på mange måder et ubeskrevet blad.

Det kræver en stor portion stædighed at være oppe imod et helt behandlersystem, og det kræver en meget god portion snilde, menneskekundskab og research at finde ud af, hvad en pårørende egentlig fejler, hvad behandlingsmetoderne var, hvorfor de evt. slog fejl, og hvordan man som pårørende står stillet.

Alt det besidder Lisbeth Vingtoft, og ikke nok med det. Hun besidder også en meget stor evne til sammen med overlæge Jørgen Alving at formidle til læseren, hvad der kan være nødvendigt, og hvordan man kan reagere, når man får en indsigt i en pårørendes sygdom, som man intet anede om.

Hvilket chok får man ikke.

Samtidig er bogen et meget smukt portræt om to mennesker, der møder hinanden, forelsker sig i hinanden og står foran et tilsyneladende godt liv sammen, og hvor det alligevel psykisk går galt for den ene.

En meget fin skildring af et livsforløb samt en efterkommers forsøg på optrevling af, hvordan livsforløbet egentlig var. Måske den kan være inspiration til andre om, hvor vigtigt det er at kende sandheden i fortiden for at kunne forme en solid nutid.

En rørende fortælling skrevet med hjerteblood. Den får vort eget blod til at risle.